

ת"פ 30033/08/11 - מדינת ישראל נגד מ.כ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30033-08-11 מדינת ישראל נ' כ'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
מ.כ.
ע"י ב"כ עו"ד גלית יפה פרדקין

הכרעת דין

1. זוג, הנאשם ואשתו הגב' א.ס. (להלן: "המתלוננת"), יחד עם בתם הקטינה, יצאו לנופש באילת ותוך שעה קלה הסתיימה החופשה המתוכננת בתלונת המתלוננת נגד הנאשם על תקיפתה ועל השמעת איומים כלפיה והוא נעצר והועבר לחקירה לתחנת המשטרה במקום.

החקירה הניבה את כתב האישום שלפניי המייחס לנאשם ביצוע עבירות של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 23.5.2010 סמוך לשעה 15:00 במלון דן באילת, בחדר מספר 847 (להלן: "**החדר**"), תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שחבט בראשה באמצעות שפופרת טלפון.

כתוצאה מהמכה נחבט ראשה של המתלוננת בקיר, אך הנאשם המשיך בתקיפתה הברוטאלית של המתלוננת, בכך שבטט בגופה באזור המפשעה.

כתוצאה מהתקיפה המתוארת נגרמו למתלוננת בחילות וסחרחורות ואנשי צוות המלון נזעקו לסייע לה.

בנסיבות הללו גם איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "זבלה תראי מה מחכה לך, אני אשתול אותך בעציץ בתור צמח".

המתלוננת נלקחה לחדר אחר במלון אך הנאשם התקשר אליה והמשיך לאיים עליה בכך שאמר לה "איפה את? את יודעת אם יקרה משהו את יודעת מה יקרה, מה המקום שלך?...". והכול במטרה להפחידה.

2. בתשובתו לאישום, באמצעות ב"כ, לא הכחיש הנאשם בפה מלא את טענת המתלוננת לפיה היא נפגעה, בחדר, משפופרת הטלפון בעת שזו נמסרה לו מידי המתלוננת ונטען: "**הוא הזיז את השפופרת וכנראה זה פגע לה במצח**", אך הכחיש שבעט בה ואיים עליה.

המחלוקת היא לגבי הנסיבות שהובילו לפגיעת שפופרת הטלפון במתלוננת והאם בנוסף בעט בה הנאשם ואיים עליה.

3. לא ברור מעדויות המתלוננת והנאשם האם הבת, שיצאה עמם לחופשה, הייתה בחדר בעת האירוע, בכל מקרה עדותה לא נשמעה ומשכך לגבי השאלות שבמחלוקת עומדות לפניי גרסה מול גרסה, כאשר לעניין הפגיעה במתלוננת עם שפופרת הטלפון, צמצם הנאשם את יריעת המחלוקת, לאחר שהודה בעצם הפגיעה, רק לשאלת הנסיבות והאם מדובר היה במעשה מכוון, כטענת המתלוננת, או בהיסח הדעת ושלא מדעת, כטענת הנאשם.

4. הראיות הנוספות, שהובאו על ידי המאשימה לחיזוק עדותה של המתלוננת, נוגעות למצבה הנפשי של המתלוננת, סמוך לאחר האירוע, ולמידות התלונה ואין בהן כדי לשפוך אור על מה שהתרחש בתוך החדר, לכן ההכרעה תיפול על פי מידת האמון שאתן בכל אחת מהגרסאות, והמשמעות הראייתית שיש לייחס למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע.

5. לפניי שני מקורות ללימוד **גרסת המתלוננת** לאירוע.

האחד - תיאורה את שהתרחש בחדר, באוזני שוטר הסיור שהגיע למלון, איוון שניידר (להלן: "**שוטר הסיור**"), כפי שהעלה על הכתב בדו"ח הפעולה שערך.

השני - עדותה בבית המשפט.

על פי דו"ח הפעולה, סיפרה המתלוננת לשוטר הסיור שהנאשם חטף מידה את שפופרת הטלפון, בעת שהתקשרה אל מנהלת המלון, "**והכה אותה בראש עם שפופרת הטלפון וכתוצאה מזה היא קיבלה מכה בראש גם משפופרת הטלפון וגם מהקיר מאחורה בו זמנית ונתן לה בעיטה במפשעה... לציין שאמרה לי שהיא קיבלה סחרחורת... אמר לה זבל תראי מה מחכה לך אני אשתול אותך בעציץ בתור צמח... לאחר מכן התקשר אליה ואיים שהיא לא תספר שום דבר מכיוון שאם היא תספר ייקחו להם את הילדה**".

בעדותה בבית המשפט חזרה המתלוננת על עיקרי התיאור שמסרה לשוטר הסיור, על מה שארע בחדר, והרחיבה בעניין הנסיבות שהובילו לתקיפתה.

על פי עדותה, ההתרחשות ארעה סביב אי שביעות רצונם של בני הזוג מהחדר שקיבלו במלון וניסיונם להחליפו,

כשהתפרצות האלימה כלפיה התרחשה שעה שמנהלת הקבלה התקשרה אליהם לחדר וביקשה לקבל מהם תשובה האם החדר האחר שהוצע להם עונה על דרישותיהם.

לשיחת הטלפון ענתה המתלוננת בעת שהנאשם היה בעיצומה של שיחת טלפון אחרת עם מנהלו.

המתלוננת ביקשה לקבל את עמדת הנאשם לסוגיה שהתעוררה ומשלא הגיב לפנייתה הרימה מעט את קולה וקראה "משה, צריך לענות".

לטענתה, בשלב זה התקרב אליה הנאשם חטף מידה את השפופרת וכדבריה: **"עם השפופרת הוא נתן לי מכה מאד חזקה במצח. רציתי להתרחק וקיבלתי מכה בעורף מהמיטה או מהקיר - אני לא זוכרת. הרגשתי סחרחורת"**.

בכך, לדבריה, לא הסתיימה ההשתלחות נגדה. הנאשם נכנס אחריה לאמבטיה, לשם נכנסה כדי לשטוף את פניה ולראות מה קרה לה במצח, אמר לה, כדבריה, שהוא **"יכול לשתול אותי כעץ"** ודחף אותה עם ברכו במפשעתה.

מאחר שחשה כאב בראש וסחרחורת ירדה למטה כדי לבקש קרח, שם פגשה מישהי מהקבלה שהרגיעה אותה, נתנה לה קרח, הניחה משהו על מצחה ושאלה אותה מה קורה והיא השיבה לה, כדבריה **"שאם יש אפשרות - אני רוצה לחזור הביתה"**.

בעדותה לא חזרה המתלוננת במלל חופשי על טענתה, כפי שנמסרה לשוטר הסיור, לפיה לאחר שירדה מהחדר התקשר אליה הנאשם ואיים עליה פעם נוספת וגם כשרוענן זיכרונה, והיא סיפרה שקיבלה שיחת טלפון מהנאשם, לא עלתה מגרסתה אשמה פלילית.

6. גרסת הנאשם נלמדת משלושה מקורות.

האחד -דו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור בו ציין את גרסת הנאשם לאירוע.

השני - הודעתו במשטרה.

השלישי - עדותו בבית המשפט.

בגרסתו הראשונה, בפני שוטר הסיור, שהגיע לחדרו במלון, סיפר, בתגובה לבקשה לתאר מה קרה והיכן אשתו, **"שהיה ויכוח מילולי והוא לא יודע כלום"** ואף אינו יודע היכן אשתו.

דבר וחצי דבר לא סיפר הנאשם לשוטר הסיור על המכה שקיבלה המתלוננת במצח משפופרת הטלפון וכפועל יוצא מכך לא סיפר את גרסתו לנסיבות שהובילו לפגיעתה.

בשתי ההזדמנויות האחרות, בהן הוטחה בפניו בצורה מפורשת טענת המתלוננת על תקיפתה על ידו והאיומים שהשמיע כלפיה, הכחיש הנאשם שאיים על המתלוננת ונתן לה בעיטה במפשעה, וכאמור לעיל הודה כי היא נפגעה משפופרת הטלפון בעת שהגישה לו אותה על מנת שישוחח עם פקיד הקבלה.

בהודעתו במשטרה תיאר כך את שאירע: **"לא רבנו. אני דיברתי בפלאפון, הייתה שיחה של המלון אלינו והיא ענתה ואמרה לי תנתק את הטלפון עם הנבלה שאתה מדבר והגישה לי את השפופרת ואני זרקתי את השפופרת ללא כוונה וזה פגע בה"**

בעדותו בבית המשפט ניסה להסביר כיצד פגעה שפופרת הטלפון במתלוננת ותלה זאת ב"קפיציות" של סליל הטלפון, כשלהוכחת טענתו אף הצטייד במכשיר טלפון מתאים לשם הדגמה.

על פי גרסה זו בעת שהיה שקוע בשיחת טלפון עם הבוס הגישה לו המתלוננת את שפופרת הטלפון, שמצידה השני הייתה פקידת הקבלה, והוא בתגובה, כלשוננו: **"כנראה הדפתי את הטלפון ממני והלאה... לא היה מצב שהכיתי אותה כמו שהיא טענה. הסליל נמשך ויש לו קפיציות. אז היא הגישה לי את השפופרת אשר עפה חזרה עליה מהקפיציות. היא חשבה שזרקתי עליה את הטלפון. היא קיבלה מכה במצח... כדי להמחיש את העניין, אם היא מביאה לי את השפופרת ואני עוזב אותה זה פוגע לה במצח"**.

לא בכדי הדגשתי את המשפטים המסומנים בדברי הנאשם, שכן מתוך האמור עולות הסתירות בגרסתו על הנסיבות בהן נפגעה המתלוננת משפופרת הטלפון.

ראשית, בהודעתו במשטרה סיפר שזרק את שפופרת הטלפון על המתלוננת, בעוד שבעדותו בבית המשפט טען שהמתלוננת חשבה שהוא זרק את זה עליה, בעוד הוא רק הדף את הטלפון ממנו והלאה.

שנית, אין התיאור שמסר בעדותו, במלל חופשי, על אופן הפגיעה של השפופרת במצחה של המתלוננת דומה לאופן בו הדגים את שאירע. בעוד בתיאור שמסר בעדותו בבית המשפט במלל חופשי סיפר שהדף את הטלפון ממנו והלאה, על פי ההדגמה שהדגים, על המכשיר שהביא עמו לבית המשפט, תפס את השפופרת ועזב אותה.

בחקירתו הנגדית תיאר שוב תיאור שונה את הדרך שבה פגעה שפופרת הטלפון במצחה של המתלוננת, כשהוא שב ומדגים על המכשיר שהביא עמו **"אני מדגים איך מסרה לי את השפופרת. היא חשבה שאני מחזיק את השפופרת ועזבה את זה"**

כשהתבקש על ידי ב"כ המאשימה ליישב בין הסתירות בגרסאותיו הטיל את האשמה על החוקר במשטרה, שלדבריו לא רשם את דבריו כהווייתם ואף דחה את בקשתו לתקנם.

מעבר לכך שגובה ההודעה לא נחקר, טענה זו לא הועלתה על ידי הנאשם לא בתשובתו לאישום אף לא

בעדותו הראשית והוא נזקק לה רק כשהתקשה להתמודד עם הסתירה שהתגלתה בדבריו.

יתרה מכך הנאשם הודה שהחוקר נתן לו לקרוא את הודעתו ובסיום ההודעה אף ניתן למצוא תוספת בכתב יד, עובדה המלמדת, לכאורה, כי ניתנה לנאשם הזדמנות להוסיף ולשנות מהאמור בהודעתו.

בהודעתו במשטרה העלה הנאשם גם שתי סברות מדוע הגישה המתלוננת את התלונה נגדו.

האחת - נאלצה לעשות כן, לאחר שאוימה על ידי שוטר הסיור שאם לא תגיש את התלונה יילקחו השניים לתחנת המשטרה והילדה תועבר לשירותי הרווחה - טענה עליה חזר גם בעדותו בבית המשפט.

השנייה - שהוספה על ידו בסוף החקירה, שמדובר בנקמה של המתלוננת נגדו על כך שהגיש נגדה תלונה בעבר.

לא למותר לציין שלא שוטר הסיור אף לא המתלוננת לא התבקשו בחקירתם הנגדית להתייחס לסברה הראשונה והמתלוננת גם לא עומתה בחקירה הנגדית עם הסברה השנייה.

7. לחיזוק גרסתה של המתלוננת העידה הגב' טלי אבוטבול, סגנית מנהל הקבלה במלון דן באילת (להלן: **"הגב' אבוטבול"**), שהייתה הראשונה לפגוש במתלוננת לאחר האירוע, והוגש בהסכמה דו"ח הפעולה שערך שוטר הסיור.

הגב' אבוטבול, שאין מחלוקת שהיא חפה מכל אינטרס אישי בסכסוך שבין בני הזוג, פתחה את עדותה בהצהרה שאינה זוכרת דבר מעבר להודעה שמסרה במשטרה ושאותה קראה לפני הדיון.

בעדותה סיפרה על המשא ומתן שהתנהל בינה לבין המתלוננת, בקשר לבקשתה של האחרונה להחליף את החדר אותו קיבלו בני הזוג, ועל שיחת הטלפון שקיימה עם המתלוננת באותו הקשר, שבסופה אמרה לה המתלוננת שתחשוב על ההצעה שקיבלה ממנה.

כרבע שעה לאחר שיחת הטלפון ירדה המתלוננת אליה לקבלה בבכי **"היא אמרה שהיא רוצה לעזוב את המלון. שאלתי אם קרה משהו ואם אפשר לעזור. אז היא אמרה שבעלה החטיף לה מכות."**

לדבריה הבחינה במכה קטנה מעל עין ימין של המתלוננת וניגבה לה את המכה. כמו כן אישרה את האמור בהודעתה במשטרה לפיה הרגיעה אותה כחצי שעה ונתנה לה כוס מים.

על מצבה הנפשי של המתלוננת, בעקבות האירוע, ניתן ללמוד גם מהתרשמות שוטר הסיור, שהוזעק על ידי קצין הביטחון של המלון למקום, פגש במתלוננת ושמע מפיה את סיפורה.

שוטר הסיור ציין בדו"ח הפעולה, שכאמור הוגש בהסכמה, שכאשר הגיעה אליו המתלוננת היא הייתה **"רועדת"**

בכל הגוף ובוכה".

8. כחוט השני עלה הן מעדות המתלוננת והן מעדות הנאשם שכבר במועד האירוע הם היו מצויים בסכסוך זוגי, וחיו ביחד ובנפרד, קרי: התגוררו יחד באותה דירה בשל מחלוקות על הזכויות בדירת המגורים, אך בחדרים נפרדים.

עם זאת נהגו להצטרף האחד לאירועים אליו הזמן האחר וכך יצאה המתלוננת עם הנאשם לנופש באילת, שאורגן על ידי מקום עבודתו של הנאשם (כשגם שנה לאחר האירוע הצטרפה אליו לנופש).

המתלוננת בעדותה, סיפרה ביושר שהיא אמנם "**לא חוטפת ממנו מכות, אבל קיימת התעללות מילולית**" ואף כי לא התכוונה להתלונן נגדו על האירוע נשוא כתב האישום, אלא רק להתרחק ממנו ולחזור חזרה הביתה.

רצונה לעזוב את המלון שעה קלה בלבד לאחר שהגיעה לשם עם בעלה ובתה כדי לנופש, כפי שעלה מעדותה ומעדות הגב' אבוטבול, מחזקת את אמינות גרסתה, לפיה לא היה מדובר באירוע של מה בכך, של קבלת מכה שנגרמה בשגגה, אלא באירוע דרמטי מבחינתה, שאליו לא הורגלה, של תקיפה מכוונת, על פי תיאורה, המלווה בהשמעת דברי איום.

בסיכומיה תקפה ב"כ הנאשם את מהימנות המתלוננת, בין היתר על כך שהמשיכה לדבר בטלפון עם עובדת המלון לאחר המכה שקיבלה לכאורה מהנאשם.

מעבר לתגובתה של המתלוננת לתמיהה על התנהגותה, כאמור, שעוררה בפניה ב"כ הנאשם, - ולפיה "**את אומרת שאי אפשר להמשיך שיחה כשמקבלים מכה. לפני 7 שנים שברתי את היד שלי. הייתי במסיבה של חברה שהיא נכה. ריסקתי את היד ולחצתי לה את היד כדי לא לפגוע בה. לאף אחד לא אמרתי כלום. קמתי והלכתי לבית חולים. אני זוכרת שקיבלתי מכה חזקה. אולי אמרתי "לא מתאים" וסגרתי**" - אין מחלוקת שהמתלוננת נפגעה במצחה ממכה שקיבלה משפופרת הטלפון, בזמן שגב' אבוטבול הייתה על הקו, בין אם כי הנאשם חבט בה באמצעות המכשיר ובין אם כי זרק אותו לעברה או בשל הקפיציות של חוט הטלפון, וכי שיחת הטלפון לא נותקה אלא הסתיימה באמירה קצרה של המתלוננת לגב' אבוטבול.

פרק הזמן שעבר מרגע שקיבלה המתלוננת את המכה משפופרת הטלפון ועד שירדה בבכי לקבלה ופגשה בגב' אבוטבול גם מחזק את גרסתה לפיה השתהתה בחדר, נכנסה לאמבטיה כדי לבדוק את תוצאות המכה ונתקלה בהמשך האלימות של הנאשם כלפיה בבעיטה למפשעתה ובאיומים עליה, מה שהוביל אותה לעזוב את החדר ולרדת בבכי לקבלה.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, מצאתי את גרסתה של המתלוננת אמינה, בהיותה הגיונית ומתיישבת עם תגובתה.

לכל אלה יש, כאמור, לצרף את ראיות החיזוק, המלמדות על מידיות התלונה, מצבה הנפשי, המתיישב עם תיאורה את מעשי האלימות של הנאשם כלפיה, ועל תגובתה לאירוע ורצונה לעזוב המלון ולחזור לביתה.

9. מנגד התקשיתי לתת אמון בגרסת הנאשם, שהייתה רצופה סתירות, כפי שאלה עלו לעיל בניתוח עדותו ובעיקר בחוסר הסבירות וההיגיון בסברות שהעלה לסיבת התלונה שהגישה נגדו.

10. לסיכום, לאחר שהזהרתי עצמי שמדובר בעדות יחידה לאירוע ולנסיבותיו, כשמצאתי אותה מהימנה ונתמכת בראיות חיזוק מחד גיסא ואת עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה אני מרשיעה אותו, בגין המעשים המיוחסים לו, בכתב האישום, שנעשו בתוך החדר בעבירות כדלקמן:

א. בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ב. בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

מאחר שלא עלתה אשמה מגרסת המתלוננת לגבי הנאמר לה, לטענתה, בשיחת הטלפון שקיבלה מהנאשם בעת ששהתה בחדר ההנהלה במלון, לאחר שעזבה את החדר בעקבות האירוע שארע בתוכו, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו בגין תוכן שיחה זו.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב תשע"ד, 26 מרץ 2014, במעמד הצדדים